

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyň JUDr. Lucie Bičákové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **K. N.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupena opatrovníkem J. N.
bytem xxx, xxx

zastoupena advokátem JUDr. Filipem Matoušem
sídlem Lazarská 6, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Středočeský kraj**, IČ 70891095
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti vedlejší
účastnice na straně
žalovaného: **Generali Česká pojišťovna a. s.**, IČ 45272956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1

o zaplacení 192 075 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. ledna 2023,
č. j. 11 C 142/2021-222, ve znění opravného usnesení ze dne 29. března 2023, č.
j. 11 C 142/2021-259,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. potvrzuje.

- II.** Ve výroku II. **se** rozsudek soudu I. stupně **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 90 447,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 1. 10. 2021 do zaplacení, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- III.** Žalovaný a vedlejší účastnice na straně žalovaného jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 121 592,90 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem ve znění opravného usnesení soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 47 352,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 1. 10. 2021 do zaplacení (výrok I), žalobu zamítl co do částky 144 722,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 1. 10. 2021 do zaplacení (výrok II), žalobkyni uložil povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 1 890 Kč (výrok III) a vedlejší účastnici na straně žalované ve výši 1 050 Kč (výrok IV).
2. Takto soud I. stupně rozhodl o požadavku žalobkyně na náhradu nákladů na péči o její osobu za období od 1. 1. 2021 do 30. 6. 2021. Žalobkyně vycházela z toho, že má nárok na náhradu nákladů na péči o svou osobu (minimálně) za 20 hodin denně po 130 Kč za 181 dní, což činí částku 470 600 Kč. Od této částky odečetla příspěvek na péči dle zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách ve výši 19 200 Kč měsíčně, což za uvedené období činí 115 200 Kč, dále 43 225 Kč, tj. částku uhrazenou za pobyt poškozené ve xxx (95 dnů x 3,5 hodiny x 130 Kč). Žalobkyně vyzvala žalovaného, aby uhradil skutečnou škodu, náhradu za péči o žalobkyni, kdy čas nezbytné péče o ni je tedy objektivně nejméně 20 hodin denně, a to dopisem ze dne 23. 9. 2021. Žalobkyně tedy požadovala celkem 312 175 Kč. Po zahájení řízení žalovaný (prostřednictvím vedlejší účastnice na straně žalované) žalobkyni zaplatil 120 100 Kč, předmětem řízení tak zůstala částka 192 075 Kč. Žalobu původně podávali též rodiče žalobkyně, jejich nároky však již byly vypořádány a ve vztahu k nim bylo řízení zastaveno (v podrobnostech odvolací soud odkazuje na bod 4 napadeného rozsudku).
3. Žalovaný i vedlejší účastnice na straně žalované navrhli zamítnutí žaloby. Nad rámec dobrovolně proplacených 130 Kč za 10 hodin péče denně z uvedené období ponížené od příspěvek na péči rozporovali rozsah i cenu další péče.
4. Soud I. stupně činil podrobná skutková zjištění v bodech 7 až 21 napadeného rozsudku. Odvolací soud pro stručnost na tato zjištění odkazuje a z těchto zjištění vychází. V bodě 22 obvodní soud učinil tento závěr o skutkovém stavu: Předchůdce žalovaného, Nemocnice s poliklinikou Xxx, byl uznán odpovědným za újmu způsobenou žalobkyni při jejím narození, žalobkyně v důsledku chybného léčebného postupu trpí xxx. Žalobkyně byla omezena ve svéprávnosti rozsudkem ze dne 3. 12. 2015. Žalobkyně vyžaduje celodenní péči o svou osobu, potřebuje asistenci ke všem úkonům osobní hygieny, péče o domácnost, navíc trpí xxx a je xxx, nemůže tedy být ponechána bez dozoru. Žalovaný odmítá žalobkyni zaplatit náhradu za péči přesahující 10 hodin denně, neboť tento časový rozsah je již judikován a ustálen od roku 2006.
5. Vzhledem k tomu, že odpovědnost žalované byla již v předchozích rozsudcích vyřešena, a ke škodní události došlo ještě za účinnosti předchozího občanského zákoníku, tj. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), s ohledem na § 3079 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) posoudil soud I. stupně odpovědnost žalované dle § 442 odst. 1 a § 149 odst. 1 obč. zák., přičemž odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu (viz bod 25 napadeného rozsudku). Soud I. stupně však odkázal i na aktuální judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 10. 11. 2021, č. j. 31 Cdo 1904/2021.

Konstatoval, že doposud ve sporech mezi účastníky byl uznáván rozsah hrazené péče 10 hodin denně. V předmětném sporu však žalobkyně tvrdí větší časovou náročnost péče o svou osobu, a to 20 hodin denně. Soud I. stupně proto žalobkyni podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. vyzval, aby doplnila ve smyslu shora citované judikatury, jakou péči v rozsahu 20 hodin denně vyžaduje, že tato péče je po tuto dobu nezbytná, dále o jakou konkrétní péči se jedná a jak tato probíhá, přičemž požadoval, necht' žalobkyně uvede škálu pečovatelských úkonů, jejichž prostřednictvím je jí poskytována její rodinou péče přesahující rámec rodinné solidarity, aby specifikovala časovou náročnost těchto úkonů, a dále, aby tato svá tvrzení prokázala. Žalobkyně k výzvě doplnila přibližný časový harmonogram úkonů péče jednak ve dnech, kdy navštěvuje denní stacionář xxx, o. p. s. (dále jen „xxx“), a jednak ve dnech, kdy jej nenavštěvuje.

6. Soud I. stupně konstatoval, že akceptuje příkladnost předloženého harmonogramu, přičemž nelze předpokládat, že každý den žalobkyně bude zcela shodný, avšak pro účely úvahy dle § 136 o. s. ř. se zohledněním úkonů dle vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádí zákon o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006“), jej shledal postačujícím, neboť úvaha o kompenzaci za péči poskytovanou blízkou osobou má být podložena alespoň takto předloženým rámcovým zjištěním úkonů ve smyslu vyhlášky č. 505/2006 Sb. Z navržených a provedených důkazů, zejména svědecké výpovědi rodičů žalobkyně, její sestry, manžela sestry, MUDr. K. a paní Ch., která působí v denním stacionáři xxx, jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně vyžaduje prakticky nepřetržitý dohled a dopomoc třetí osoby, je výrazně nesoběstačná, co se týče jak základních úkonů osobní obsluhy, tak péče o domácnost. Žalobkyně potřebuje pomoc v zásadě při všech úkonech osobní hygieny (mytí, péče o nehty, vlasy, docházení na toaletu atd.), oblékání, svlékání a obouvání, podávání léků, vaření, podávání jídla a pití, rehabilitace, doprovodu k lékaři či do zařízení xxx atd. Soud I. stupně uvedl, že nepochybuje o tom, že žalobkyně vyžaduje nepřetržitou přítomnost další osoby, a i když některé úkony trvají jen několik minut, pečující osobě den rozčlení natolik, že nemůže vykonávat žádnou jinou soustavnou činnost. Žalobkyně dále trpí xxx, kdy se xxx mohou dostavit i v noci, proto nelze nechat žalobkyni zcela bez dozoru ani během spánku v nočních hodinách. Jedná se tedy o dopomoc třetí osoby, která již zcela zjevně přesahuje běžnou výpomoc v rámci rodiny (tedy nad rámec běžné rodinné solidarity), kterou však žalobkyně nutně potřebuje k udržení svého zdravotního stavu (když jeho zlepšení nepřipadá v úvahu). Tato péče je jí, a to zcela v souladu s jejím nejlepším zájmem poskytována právě rodiči, zejména maminkou, a nikoli např. profesionální pečovatelkou, již by byla vyplácena přesně vyčíslitelná odměna. Ze svědeckých výpovědí měl soud I. stupně prokázáno, že běžný den žalobkyně zhruba odpovídá harmonogramu, v němž své denní aktivity popsala, a to včetně přibližné časové dotace.
7. Soud I. stupně následně vyjmenoval jednotlivé činnosti při poskytování osobní asistence dle § 5 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 505/2006 ve znění od 1. 1. 2014 do 28. 2. 2022, a uvedl maximální výši úhrady dle odst. 2 tohoto ustanovení (viz bod 29 napadeného rozsudku).
8. Konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že harmonogram žalobkyně je výrazně odlišný ve dnech, kdy dochází do denního stacionáře a kdy nikoli, posuzoval soud I. stupně režim žalobkyně v těchto dnech každý zvlášť (viz bod 30 a 31 napadeného rozsudku).
9. Soud I. stupně dále uvedl, že žalobkyni přiznal náhradu nákladů na péči v souladu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., podle níž činila v rozhodné době maximální výše úhrady za pečovatelské služby právě 130 Kč za hodinu, což je podle žalobkyně minimální částka, za kterou je jí možné zajistit placenou péči ve srovnatelném rozsahu, jak je jí poskytována rodinou. Žalovaný s výší hodinové sazby nesouhlasil, k tomu odkazoval na ceníky pečovatelských úkonů. Z těch však bylo zjištěno, že cena za úkony dle těchto ceníků se v zásadě od maximální výše úhrady podle vyhlášky příliš neliší (ceník Domova Xxx, ceník Charity Xxx), mnohé úkony jsou zde také uvedeny s menším časovým rozsahem, než je jedna hodina, popř. je cena účtována podle úkonu, nikoli dle časového rozsahu

(ceník Domova Xxx, ceník města Xxx), dle ceníku pečovatelské služby Charity Xxx činí cena poskytovaných služeb dokonce shodně 130 Kč za hodinu, v zásadě pouze ceník města Xxx se od ostatních ceníků vymyká (ale nijak zásadně). Soud I. stupně přitom postupoval při stanovení výše nákladů na péči o žalobkyni v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž za přiměřené považuje vycházet při ocenění ošetrovatelské péče o příbuzného z odměny přiznávané pracovníkům poskytujícím pečovatelskou službu podle příslušné vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí, kterou se provádí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. Zde odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 46/2012. Vzal v úvahu i závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2930/13, dle něhož pokud úkony netrvají celou hodinu, výše úhrady se poměrně krátí.

10. Soud I. stupně tedy uzavřel (ve znění opravného usnesení), že žalobkyni náleží za dny, kdy dochází do xxx (v první polovině roku 2021), náhrada za 11,75 hodin péče odpovídající úkonům podle vyhlášky, kdy 10 hodin denně za předmětné období již bylo uhrazeno a nebylo předmětem tohoto řízení, soud proto přiznal žalobkyni v rozhodném období dalších 1,75 hodin péče denně, celkem se tak jedná o částku 19 565 Kč při 86 dnech, kdy byla žalobkyně během první poloviny roku 2021 v xxx (1,75 hodin x 130 Kč x 86 dnů). Za dny, kdy žalobkyně nedochází do xxx, se jedná o 12,25 hodin péče odpovídající úkonům podle vyhlášky, kdy 10 hodin denně za předmětné období již bylo uhrazeno a nebylo předmětem tohoto řízení, soud proto přiznal žalobkyni v rozhodném období dalších 2,25 hodin péče denně, celkem se tak jedná o částku 27 787,50 Kč při 95 dnech, ve kterých nebyla žalobkyně během první poloviny roku 2021 v zařízení xxx (2,25 hodin x 130 Kč x 95 dnů), součet těchto částek činí 47 352 Kč, proto v této části soud I. stupně žalobě vyhověl (výrok I.) a ve zbývajícím rozsahu soud žalobu zamítl (výrok II.). O příslušenství přitom rozhodl dle § 1970 o. z. ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky. O lhůtě k plnění soud I. stupně rozhodl podle § 160 odst. 1 o. s. ř., když neshledal důvod pro její prodloužení.
11. O nákladech řízení (výrok III. a IV.) bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř.
12. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, a to do výroků II, III a IV. V tomto odvolání zrekapitulovala stěžejní pasáže napadeného rozsudku. Argumentovala hlavně k otázce neuznaných pečovatelských úkonů. Namítala, že byť soud I. stupně ve svém odůvodnění sám uvedl, že žalobkyně vyžaduje prakticky nepřetržitý dohled a dopomoc další osoby, je výrazně nesoběstačná i pokud jde o základní úkony osobní obsluhy, tak i péči o domácnost, není pak zcela srozumitelné, proč následně nepřiznal žalobkyni odměnu při dohledu nad žalobkyní během nočních hodin. Rodiče žalobkyně se prakticky ani v nočních hodinách nemohou ze společného bydliště vzdálit, aniž by svoji nepřítomnost nahradili jinou osobou (svoji mladší dcerou nebo profesionální ošetrovatelkou). Je pak zcela nerozhodné, pokud by profesionální pečovatelská musela během noci pravidelně dojíždět do bydliště žalobkyně, či by musela být přítomna během celé noci v domácnosti žalobkyně. V obou případech, pakliže by takové služby byly vůbec pečovatelskými službami nabízeny, by musela být taková péče honorována. Jistě by pak nebylo honorováno např. 15, 30, 45 minut atp., kdy by se pečovatelská věnovala žalobkyni, ale celá doba včetně případné cesty v noci do místa bydliště žalobkyně či celých osm hodin během noci strávených v místě bydliště žalobkyně. V tomto ohledu žalobkyně již v minulosti odkazovala na rozhodnutí vyšších soudů např. na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2021, č. j. 20 Co 206/2021-156, ve kterém odvolací soud uvedl, že: *Žalobkyně je xxx, je xxx, verbálně se nevyjadřuje a je s ní obtížná komunikace, průběžně trpí i xxx xxx. U osoby, která je „pouze“ tělesně postižená, avšak netrpí zároveň kognitivním deficitem, lze spoléhat na určitou formu její spolupráce v úkonech sebeobsluhy, i na to, že za dobu nepřítomnosti pečující osoby nezpůsobí škodu sobě či jinému či obtížně odstranitelný následek. U osoby xxx lze vycházet z této premisy jen úměrně jejím intelektovým schopnostem. Péče o takto komplexně zdravotně postiženou žalobkyni je vysoce*

náročná, neboť její stav vyžaduje prakticky nepřetržitý dohled a pomoc třetí osoby při všech činnostech. S vyšším věkem, s nímž se pojí větší výška i hmotnost, se péče o žalobkyni při jejím stavu stává náročnější fyzicky i psychicky, čemuž by měla odpovídat i výše jejího ohodnocení. Ve výše citovaném rozhodnutí porovnával odvolací soud stav žalobkyně s žalobkyni ve věci II. ÚS 664/19, jenž byla projednávána před Ústavním soudem. Hodnotí-li zdravotní stav žalobkyně soud I. stupně způsobem shora uvedeným, pak nelze souhlasit s jeho hodnocením času, který rodiče se žalobkyni tráví během společného sledování televize atd. Nelze totiž přehlédnout, že se pro rodiče žalobkyně jedná mnohdy o dobu, kterou by chtěli trávit jiným způsobem, ale právě zdravotní stav žalobkyně jim tuto aktivitu zcela znemožňuje. Na tuto situaci je třeba nahlížet i z pohledu věku žalobkyně, když je v jejím věku spíše pravidlem, že rodiče se svými dětmi tráví čas jen velmi omezeně a jistě není při jejich setkání hlavním programem program televizní. I v tomto případě se jedná pro rodiče žalobkyně o pečovatelskou činnost, která by měla být opět honorována, neboť v případě, že by se v tomto čase chtěli věnovat některé ze svých aktivit, museli by pro žalobkyni zajistit hlídání a dohled. Žalobkyně dále upozornila na chybu ve výpočtu, která byla soudem I. stupně odstraněna vydáním opravného usnesení. Dále nesouhlasila s rozhodnutím o náhradě nákladů řízení, neboť byť byla částka 120 100 Kč zaplacená krátce po podání žaloby, zákon nikterak dále nepodmiňuje, že navrhovatel musí s podáním žaloby posečkat, třebaže byl žalovaným vyrozuměn, že v budoucnu bude plnit. Také namítla, že v dané věci bylo rozhodnutí založeno na znaleckých posudcích (znalecké posudky o zdravotním stavu žalobkyně, které byly přílohou žalobního návrhu) a na úvaze soudu. Soud I. stupně měl tedy postupovat dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Soud tedy pochybil, pokud postupoval dle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. V této souvislosti nelze také přehlédnout, že pro tuto právní věc významné soudní rozhodnutí, a to rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1904/2021 bylo vyneseno až dne 10. 11. 2021. Žalobní návrh byl podán dne 1. 10. 2021. Z obsahu tohoto soudního rozhodnutí je navíc zřejmé, že základem stanovení rozsahu nezbytné péče o poškozeného je vždy úvahová činnost soudu. Odvolatelka proto navrhla, aby bylo žalobě zcela vyhověno a jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

13. Do výroku I napadeného rozsudku podal odvolání i žalovaný. Namítal neprovedené důkazy navržené žalovaným, nesprávně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení věci. V bodě A) svého odvolání namítal neprokázané proplacení faktur za pobyt v centru xxx, což však zjevně nesouvisí s nyní řešenými náklady na péči. V bodě B) svého odvolání pak odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1904/2021, bod 16, a namítal, že některé úkony, např. pomoc při osobní hygieně, jsou již kryty příspěvkem na péči. Nelze tedy posuzovat jako škodu úkony definované v § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., a § 1, resp. přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Nesouhlasil také s tím, že soud I. stupně nevycházel z ceníku města xxx., který péči účtuje mezi 80 Kč až 120 Kč, a péči přiznal v nejvyšší možné částce. Za úkony jako je nákup, procházka, praní, žehlení by mělo být placeno jako za skutečně odvedenou pečovatelskou práci. Navrhl proto změnu rozsudku a zamítnutí žaloby, příp. jeho zrušení a vrácení soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
14. Do výroku I. napadeného rozsudku podala odvolání i vedlejší účastnice na straně žalovaného, která namítala nesprávně posouzený rozsah péče poskytovaný v souvislosti s převozem žalobkyně do zařízení xxx. Tvrdila, že jedna cesta trvá jen 30 minut, souhlasila tedy jen se započtením cesty do xxx a zpět v délce 1 hodiny namísto 3 hodin, jak činí soud I. stupně, který započítává i cestu zpět po odevzdání žalobkyně v zařízení a cestu pro ni. Dále také namítala, že se mělo vycházet z ceníku Pečovatelské služby města xxx. Nesouhlasila tak s částkou 130 Kč za úkon pečovatele, což byla v té době v zásadě nejvyšší přípustná částka.

15. Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalovaného nesouhlasila s jeho výtkami. Uvedla, že soud I. stupně postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1904/2021, vypořádal se i s otázkou výše hodinové sazby za pečovatelský úkon.
16. Ve svém vyjádření k odvolání vedlejší účastnice žalobkyně uvedla, že soud I. stupně respektoval rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1904/2021. Žalobkyně sama nesouhlasila s krácením některých úkonů, které provedl soud I. stupně. K tomu vysvětlila, že žalobkyně ne vždy ovládá své potřeby, velmi často padá na zem, často se tak během dne zašpiní, a to s sebou nese zvýšené nároky na praní, žehlení apod., což vede k tomu, že tyto úkony musí být žalobkyni poskytovány na denní bázi, což u ostatních členů domácnosti není nutné. Shodně jako ve vyjádření o odvolání žalovaného uvedla, že soud I. stupně se v napadeném rozsudku vypořádal s otázkou výše hodinové sazby za pečovatelský úkon.
17. Vedlejší účastnice na straně žalovaného se k odvolání žalobkyně vyjádřila s odkazem na rozsudek sp. zn. 31 Cdo 1904/2021, že za činnosti, které jsou pouze dohledové, při nichž se jedná o trávení volného času v rodinném kruhu a zároveň při nich nelze dovodit, že by docházelo k aktivnímu výkonu péče, nelze zahrnout do rámce honorované péče ze strany rodinných příslušníků. Nesouhlasila také s tím, že by se matka a otec žalobkyně nemohli v péči o žalobkyni nechat zastoupit, a tudíž se nemohli večer věnovat jiné činnosti než trávení času s žalobkyní při sledování televize. Dohledovou činnost nad žalobkyní nemusí vykonávat více osob, ale postačí, pokud ji bude vykonávat jedna osoba žijící ve společné domácnosti, resp. ve stejném domě.
18. Žalovaný v rámci doplnění vyjádření podaného dne 22. 5. 2023 namítal s ohledem na přiložená rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 25 Co 207/2017-193 a č. j. 25 Co 352/2016-220, že by neměly být jako účelné náklady spojené s léčením počítány „dvoji“ cesty do stacionáře, a dále poukazoval na názor Krajského soudu, že při maximální sazbě odměny profesionálního pečovatele 120 Kč za hod. by při zohlednění daní a sociálních odvodů neměla být přiznána částka vyšší než 100 Kč za hodinu.
19. K této argumentaci v rámci repliky žalobkyně uvedla, že na žalovaným zmiňovaná rozhodnutí Krajského soudu již v minulosti reagoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, 25 Cdo 1707/2017, ve kterém shledal účelné i cesty matky z denního stacionáře do Xxx a zpět pro žalobkyni. Nesouhlasila ani se snižováním odměny o odvody a zálohy na daň, a zde odkázala na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 20 Cdo 206/2021.
20. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je v podstatné části důvodné, odvolání žalovaného a vedlejší účastnice na straně žalovaného je důvodné jen v nepatrné části, což však nemá v konečném důsledku vliv na správnost výše částky přiznané soudem I. stupně ve výroku I.
21. Odvolací soud doplnil dokazování svědeckou výpovědí matky žalobkyně dle § 213 odst. 2 o. s. ř., z jejíž svědecké výpovědi zjistil dále uvedené skutečnosti, čímž zároveň i upřesnil některá zjištění soudu I. stupně: Žalobkyně dochází do stacionáře xxx 4 x týdně, pokud nejsou dány důvody, proč tam nemůže být. Do stacionáře jí vozí svědkyně. V době, kdy je žalobkyně ve stacionáři, svědkyně musí nakoupit a uvařit a věnovat se i dalším domácím pracím, které při dozoru nad žalobkyní nemůže dělat. Menší nákup trvá svědkyni cca půl hodiny, větší nákup dvě hodiny. Svědkyně vaří denně pro žalobkyni a pro sebe. Manžel má teplé jídlo v práci, večer si již vezme jen něco studeného. Pro celou rodinu vaří svědkyně o víkendech. Žalobkyni připravuje také jídlo do xxx. Zkoušeli dovážené jídlo v xxx, ale žalobkyni nevyhovovalo, dávali do něj např. Podravku a v kombinaci s léky, které žalobkyně bere, jí to působilo problémy, např. s pletí. Svědkyně tak

nakupuje denně pečivo a maso. Musí také uklidit, vyluxovat a vytřít, protože to nejde dělat, když je žalobkyně doma. Nelze spoléhat na to, že se žalobkyně nezvedne a neupadne. Žalobkyně nosí i doma pevnou obuv, nemůže nosit bačkory ani chodit bosa. Boty jí většinou otírá, aby ji nemusela pořád přezouvat. Také denně pere a žehlí, neboť žalobkyně nosí na noc pleny, stává se, že protečou, a to se musí převléknout postel, neboť pak by to v pokoji zapáchalo. Svědkyně se snaží, aby žalobkyně nenosila pleny pořád i přes den, xxx xxx apod. Cesta z xxx, když nevezve žalobkyni a jede kratší cestou, jí trvá přes půl hodiny, je to přes 30 km. Když tedy jede do xxx a z xxx s žalobkyní, jede část cesty po dálnici a pak po silnici č. 18, protože tam není tolik zatáček, ze kterých může žalobkyně zvracet, to jede ¾ hodiny. Bez ní kratší cestou jezdí půl až ¾ hodiny. Žalobkyně má v xxx canisterapii. Pátky, když není v xxx, chodí na rehabilitaci. Při té rehabilitaci s ní svědkyně musí být, kdyby žalobkyně dostala xxx. Na žalobkyni je třeba dohlížet i při sledování televize. Stačí, že v televizi zazvoní telefon nebo je nějaká rána a ona se lekne. Pokud jde o samostatné sledování televize žalobkyní v jejím pokoji, což se děje tehdy, když je nemocná, stejně na ni musí svědkyně dohlížet. Kuchyň v domě je naproti pokoji žalobkyně, tak při tom svědkyně může např. vařit. Když žalobkyně leží v posteli, není tam sice riziko pádu, ale musí ji mít pod dohledem, kdyby se něco začalo dít. Ke kontrole v noci svědkyně uvedla, že spí na matraci před pokojem žalobkyně. Má zapnutou chůvičku, a když slyší nějaký divný zvuk, jde žalobkyni zkontrolovat. Z chůvičky nepozná, zda jen zachrápe nebo má xxx. Xxx xxx. Za noc ji chodí kontrolovat 2 x až 3 x. Někdy je třeba zamotaná do peřiny, tak jí musí vymotat a znovu přikrýt. Matka žalobkyně uvedla, že v současnosti má žalobkyně velké xxx, tedy takové, kdy se musí podat D., 3 x až 4 x týdně. Horší xxx jsou spíše v noci. Menších xxx má žalobkyně třeba i 10 za den, to však stačí k ní přiběhnout, obejmout ji a uklidnit. Pak když začne mluvit a řekne třeba „blbá máma“, tak matka žalobkyně ví, že je to již dobré. Pokud jde o akceptaci cizích lidí, na asistenty v xxx si musí zvyknout. Člověku, který ji nesedí, třeba neřekne, že potřebuje na záchod, a raději se počůrá. Pečovatelskou službu k žalobkyni není možné zajistit. Tato služba je do 16,00 hod. Žalobkyně v současné době měří 165 cm a váží 90 kg, když spadne, musí ji svědkyně většinou zvedat s pomocí třetí osoby.

22. Jak již tedy uvedl soud I. stupně, žalobkyně v důsledku chybného léčebného postupu trpí xxx, s xxx. Žalobkyně je omezena ve svéprávnosti a vyžaduje celodenní péči o svou osobu, potřebuje asistenci ke všem úkonům osobní hygieny, péče o domácnost, navíc trpí xxx a je imobilní, nemůže tedy být ponechána bez dozoru. K poškození zdraví žalobkyně došlo při porodu. Otázka odpovědnosti žalovaného jako nástupce chybujícího zdravotnického zařízení již byla vyřešena v minulosti, stejně jako otázka nároku žalobkyně na náhradu nákladů na péči v rámci nákladů na léčení (§ 449 obč. zák.). Zde lze odkázat na rozsudek soudu I. stupně, bod 25. Spornou zůstává výše této náhrady. Lze pak souhlasit s postupem soudu I. stupně, který respektoval aktuální judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 10. 11. 2021, č. j. 31 Cdo 1904/2021, publikovaný ve sbírce pod č. 48/2022), vyzval žalobkyni postupem dle § 118a o. s. ř. k doplnění žaloby, a v souladu s jejími doplněnými tvrzeními rozdělil pak z hlediska poskytované péče denní režim žalobkyně na dny, kdy dochází do stacionáře xxx a kdy nikoliv. Zde se dopustil jen nepřesnosti, neboť počet dní, kdy žalobkyně pobývala ve stacionáři xxx, činí 95 dní, počet dní, kdy v xxx nebyla, činí 86 dní. Odvolací soud též souhlasí s oceněním jednotlivých úkonů částkou 130 Kč za hodinu. Plně odkazuje na odůvodnění soudu I. stupně v bodě 32 napadeného rozsudku konstatované výše. Částka 130 Kč za hodinu péče je z hlediska poskytování úkonů pečovatelské služby v místě a čase obvyklá, nepřesahuje limit stanovený vyhláškou č. 505/2006 a plně odpovídá náročnosti péče o žalobkyni, která je postižena nejenom po stránce fyzické, ale i po stránce psychické, v důsledku čehož potřebuje asistenci v zásadě při veškeré činnosti a úkonech, které vykonává, a navíc také potřebuje stálý dohled, neboť její rozumové schopnosti jsou značně omezené. Ostatně, při požadavku úhrady nákladů péče jen v rozsahu 10 hodin denně, žalovaný tuto částku akceptoval.

23. Odvolací soud se zohledněním skutečností zjištěných doplněným dokazováním dospěl k závěru, že za dny, kdy je žalobkyně ve stacionáři xxx, má nárok na náhradu za dále uvedené úkony péče v dále uvedené nutné časové dotaci.

- pomoc při úkonech osobní hygieny od 6,00 do 7,00 hodin (1 hodina),
- pomoc při podávání jídla a pití, umytí po jídle, příprava na přesun do stacionáře od 7,00 do 8,00 hodin (1 hodina),
- čas strávený cestou do stacionáře xxx a zpět (2,5 hodiny denně, dvakrát 45 minut při cestě s žalobkyní tam a zpět a dvakrát 30 minut při kratší cestě bez ní tam a zpět)
- dopomoc při přesunu na vozík/z vozíku, převlékání a předání žalobkyně do stacionáře (2 x 0,25 hodiny, při předání a poté při převzetí, tedy 0,5 hodiny).
- nákup (0,5 hod.)
- vaření, úklid, praní, žehlení (2 hodiny)
- dopomoc při příchodu domů z xxx, úklid vozíku, převlékání, úkony osobní hygieny a podání svačiny a pití, příprava na procházku 15,00 – 16,00 hodin (1 hodina),
- procházka - popř. pobyt na zahradě se psem, jak bylo uváděno v rámci svědeckých výpovědí rodičů žalobkyně 16,00 – 17,00 hodin (1 hodina),
- dále přezutí, oblékání, cvičení, dopomoc na WC, umytí, dohled nad činností 17,00 až 18,30 hodin (v rozsahu celkem 1,5 hodiny),
- podání a dopomoc při podávání večere 18,30 – 19,00 hodin (0,5 hodiny),
- pomoc při večerní hygieně, převlékání, česání 19,00 – 19,30 hodin (0,5 hodiny),
- čas s rodinou u TV, nutný stálý dohled 19,30 – 21,30 hodin (2 hodiny)
- pomoc při osobní hygieně před spánkem a ukládání do postele 21,30 – 22,00 (0,5 hodiny).
- dohled v noci (1 hodina).

Celkem tedy 15,5 hod., tj. 15 hodin a 30 minut.

24. Přiznané úkony (specifikované v bodě 24 i v bodě 30 tohoto rozsudku) jsou podřaditelné pod úkony osobní asistence dle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006. Odvolací soud především zdůrazňuje, že vycházel z nepochybně prokázané skutečnosti, konstatované již výše, a to že žalobkyně v bdělém stavu potřebuje v zásadě neustálý dohled. Její postižení je nejen fyzického rázu, ale je postižena i po psychické stránce, její rozumové schopnosti neumožňují, aby byla ponechána bez dozoru při určité činnosti a byla jen občas kontrolována (snad kromě spánku), hrozí xxx xxx a pády, at' již v důsledku tohoto xxxu či nezvládnutého pohybu.
25. Odvolací soud se dále bude podrobněji věnovat jen těm úkonům, které přiznal nad rámec rozhodnutí soudu I. stupně, nebo kde se jeho úvaha s úvahou soudu I. stupně rozchází, ohledně ostatních přiznaných úkonů odkazuje na odůvodnění soudu I. stupně. Pokud jde o zohlednění cesty do stacionáře xxx a zpět, odvolací soud je shodně se soudem I. stupně toho názoru, že žalobkyni by měla být náhrada za tento úkon péče přiznána, a to i za cestu zpět. Jak již uvedl Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 25 Cdo 1707/2017-492 (předposlední strana), pobyt žalobkyně ve stacionáři umožňuje její rodině sladit péči o žalobkyni, která potřebuje nepřetržitý dohled, s péčí o domácnost, a jde o účelně vynaložený náklad spojený s léčením. Pokud jde o délku cesty, byl zde spor o to, zda cesta trvá $\frac{3}{4}$ hodiny či půl hodiny. Vzdálenost mezi Xxx (bydlištěm žalobkyně) a Xxx, kde se nachází stacionář xxx, je možné zdolat min. dvěma cestami, po kterých matka žalobkyně jezdí. Při cestě s žalobkyní, jezdí delší cestou, která dle výpovědi matky žalobkyně trvá $\frac{3}{4}$ hodiny, a to po dálnici směrem na Xxx a z té pak odbočuje na silnici č. 18 směrem na Xxx a shodně zpět (prostorově je možné tuto cestu přirovnat jízdě po odvěsnách trojúhelníku), neboť žalobkyně při jízdě kratší cestou přímo mezi Xxx a Xxx (prostorově při cestě po přepone trojúhelníku) zvrací, neboť na této cestě jsou zatáčky. Matka žalobkyně uvádí, že když jede zpět z xxx nebo do ní vyzvednout žalobkyni, trvá jí cesta od půl hodiny do $\frac{3}{4}$ hodiny v závislosti na provozu. Odvolací soud proto na čas strávený cestou do xxx a zpět s žalobkyní

počítal časovou dotaci $\frac{3}{4}$ hodiny, při cestě z xxx a do ní, kdy jede matka žalobkyně sama a může jet kratší cestou, počítal $\frac{1}{2}$ hodiny, celkově tedy časová dotace na cesty činí 2,5 hodiny denně, nikoliv 3 hodiny, jak dovodil soud I. stupně. Jedná se samozřejmě o určitý kompromis, neboť skutečná délka cesty je vždy závislá na dopravní situaci. Z hlediska úkonů osobní asistence se jedná o doprovázení, cestu tam a zpět dle § 5 odst. 1, písm. f) vyhlášky č. 505/2006 Sb.

26. Odvolací soud podrobně vyslechl matku žalobkyně k tomu, jak tráví čas v době, kdy je žalobkyně ve stacionáři xxx, aby si upřesnil představu, jakým domácím pracím se věnuje a po jakou dobu. Po zvážení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že většina vykonávaných domácích prací, když je žalobkyně ve stacionáři, souvisí právě s péčí o žalobkyni. Matka žalobkyni denně vaří i jídlo sebou do xxx, což by zjevně nedělala, pokud by žila jen s manželem a oba by se stravovali v práci, zvláště když uvádí, že manžel má teplé jídlo v práci a večeri jen studené večere. Je tedy třeba počítat časovou dotaci na každodenní nákup (0,5 hodiny), a plus čas strávený vařením. Dále tedy matka žalobkyně denně uklízí, pere a žehlí, neboť žalobkyně má s ohledem na své postižení (na noc a v případě potřeby i přes den má pleny, které mohou protéci; pokud je nemá, na toaletu se musí vysazovat s pomocí třetí osoby, což se nemusí stihnout včas, může spadnout, zašpinit se apod.) vyšší spotřebu oblečení a ložního prádla, nosí pevnou obuv i doma (viz skutková zjištění z doplňující výpovědi matky žalobkyně). Na tyto domácí práce, které jsou v převážné míře nutné z důvodu péče o postiženou žalobkyni, započítal odvolací soud časovou dotaci 2 hodin denně za dny, kdy je žalobkyně v xxx a její matka se těmito pracím může nerušeně věnovat. Pokud jde o vaření, praní a úklid v pátek a o víkendech, zde k tomu odvolací soud přistoupil tak, že jde o činnost, kterou by i bez péče o postiženou žalobkyni v rodině matka nebo otec v určité míře vykonávali. Za dny, kdy žalobkyně tedy není v xxx, na tyto práce žádné úkony péče nezapočetl. Z hlediska úkonů osobní asistence se jedná o pomoc při zajištění stravy a zajištění chodu domácnosti dle § 5 odst. 1, písm. c) a d) vyhlášky č. 505/2006 Sb..
27. Odvolací soud dále přiznal žalobkyni náhradu za péči večer při sledování televize s rodinou, když ani při této činnosti nemůže být žalobkyně ponechána bez dozoru a je nad ní nutné vykonávat dohled, neboť se může něčeho leknout a dostat xxx. Není to tedy tak, že by se každý den rodina rozhodla společně sledovat televizi, ale hlavně pro matku žalobkyně, zajišťující celodenní péči, je to svým způsobem „nutnost“, musí na žalobkyni dohlížet. Ale ať již by dohled poskytovala matka nebo otec, někdo u žalobkyně musí být. Tato doba péče je shodná jak pro dny, kdy je žalobkyně ve stacionáři, tak pro dny, kdy do něj nedochází. Jedná se tedy o dvě hodiny péče, které jsou podřaditelné pod bod § 5 odst. 1, písm. e) vyhlášky č. 505/2006 Sb., jako výchovná a aktivizační činnost. Zde je třeba mít na paměti, že stav žalobkyně nelze výrazně zlepšit, jde hlavně o udržování i těch málo dovedností, které si byla s ohledem na své postižení schopna osvojit. I sezení večer s rodinou u televize je pak pro ni určitou socializační činností, při které však musí být stále hlídána a nemůže být ponechána bez dozoru. Je třeba také přisvědčit argumentaci, že pokud by žalobkyně byla zcela zdravá a bydlela by s rodinou, zřejmě by nebylo nutné, aby rodina trávila každý večer společně sledováním televize. Každý by se mohl věnovat svým zájmům. Nejedná se tedy o běžnou rodinou spolupráci a solidaritu.
28. Pokud jde o náhradu za péči v noci, tu odvolací soud přiznal v rozsahu jedné hodiny. Matka žalobkyně při své svědecké výpovědi uvedla, že spí na matraci před pokojem žalobkyně. Má zapnutou „chůvičku“ a když slyší nějaký divný zvuk, jde žalobkyni zkontrolovat. Z chůvičky však nepozná, zda žalobkyně jen zachrápe nebo má xxx, musí se na žalobkyni podívat. Když má xxx, tak svědkyně musí žalobkyni sundat plenu, xxx nandat plenu, musí si k ní lehnout a zůstat s ní, aby se uklidnila, jinak by začala hlasitě plakat a vzbudila by celý dům. Za noc ji chodí kontrolovat 2 x až 3 x. Někdy je třeba zamotaná do peřiny, tak jí musí vymotat a znovu přikrýt. Matka žalobkyně uvedla, že v současnosti má žalobkyně velké xxx, tedy takové, kdy se musí podat D., 3 x až 4 x týdně. Horší xxx jsou spíše v noci. Menších xxx má žalobkyně třeba i 10 za den, to však stačí k ní

přiběhnout, obejmout ji a uklidnit. Pak když začne mluvit a řekne třeba „blbá máma“, tak matka žalobkyně ví, že je to již dobré. Odvolací soud tedy vycházel ze zjištění, že žalobkyně má velké xxx, kdy je nutné podat D. 3 x až 4 x týdně. Tento větší xxx nemusí být v noci, byť je to pravděpodobnější. Matka žalobkyně tuto pravidelně 2 x až 3 x za noc kontroluje. Za tuto činnost jí odvolací soud přiznal tedy jednu hodinu péče, když při své úvaze opět učinil určitý průměr. Při klidné noci matka žalobkyně jen vstane a žalobkyni krátce zkontroluje, míra dohledu tak je výrazně kratší než jedna hodina, naopak pokud by žalobkyně měla v noci větší xxx, kdy je nutné podat D., a pak ji uklidnit, může být potřeba času delšího než jedna hodina, opět vše závisí na aktuální situaci. O tom, že však matka žalobkyně musí být této nablízku, odvolací soud nijak nepochybuje. Jedná se o úkon péče podřaditelný pod bod 5 odst. 1, písm. a) a b) vyhlášky č. 505/2006 Sb., tedy pomoc při zvládnutí běžných úkonů a pomoc při osobní hygieně. Odvolací soud neshledává důvod, aby přiznal náhradu za celonoční péči. Péče o žalobkyni samozřejmě její rodiče omezuje tím, že musejí být s žalobkyní doma, resp. sami nemohou oba odjet např. na dovolenou, nicméně to, že přes noc drží určitou pohotovost, resp. matka je připravena v noci vstát a žalobkyni zkontrolovat, lze zahrnout pod určitou formu rodinné solidarity, když se rodiče na počátku rozhodli zajišťovat péči o nezletilou vlastními silami. Tuto péči tedy odvolací soud zohlednil jednou hodinou, kdy matka žalobkyně aktivně vstává, aby žalobkyni zkontrolovala, případně jí poskytla další nezbytnou péči, měla-li by žalobkyně xxx. Je pravou, že matkou žalobkyně popisovanou noční péči by asi těžko zajišťovali pomocí třetí osoby, když v místě jejich bydliště je určitá pečovatelská služba poskytována jen do 16,00 hod. Jako alternativa by pak přicházela v úvahu asi jen péče ústavní.

29. Za dny, kdy je žalobkyně není ve stacionáři xxx, má nárok na náhradu za dále uvedené úkony péče v dále uvedené nutné časové dotaci:

- pomoc při úkonech osobní hygieny od 6,45 do 7,45 hodin (1 hodina),
- pomoc při podávání jídla a pití, podání léků, umytí po jídle od 7,45 do 8,45 hodin (1 hodina),
- dopolední program, rehabilitace, ev. procházka, cestou nákup 8,45 až 10,45 hodin (2 hodiny),
- podávání svačiny, pomoc při jídle, umytí rukou 10,45 až 11,00 hodin (15 minut – 0,25 hodiny)
- dohled nad činnostmi žalobkyně (při hraní na vaření, malování atd.) od 11,00 do 12,30 hodin (1,5 hodiny),
- podání oběda, pomoc při jídle, související osobní hygiena od 12,30 do 13,00 hodin (0,5 hodiny),
- dohled při hraní, cvičení, čtení, malování a jiné aktivizační činnosti, popř. pobyt na zahradě od 13,00 do 15,30 hodin (2,5 hodiny)
- podání svačiny, pomoc při jídle a osobní hygieně 15,30 – 16,00 hodin (0,5 hodiny),
- procházka 16,00 – 17,00 hodin (1 hodina),
- přezutí, oblékání, pomoc s vozíkem, cvičení, popř. dohled nad činnostmi od 17,00 do 18,30 hodin (1,5 hodiny),
- podání a pomoc při podávání večeře 18:30 - 19:00 hodin (0,5 hodiny),
- pomoc při večerní hygieně, převlékání, česání 19,00 – 19,30 hodin (0,5 hodiny),
- čas s rodinou u TV, nutný stálý dohled 19,30 – 21,30 hodin (2 hodiny)
- pomoc při osobní hygieně před spánkem a ukládání do postele 21,30 – 22,00 (0,5 hodiny).
- dohled v noci (1 hodina).

Celkem 16,25 hod., tedy 16 hodin a 15 minut.

30. Celkem tak žalobkyni náleží náhrada za péči poskytovanou rodinnými příslušníky v rámci náhrady nákladů spojených s léčením za první polovinu roku 2021 za dny, kdy dochází do xxx, v rozsahu 15,5 hodin denně odpovídající úkonům podle vyhlášky č. 505/2006 Sb., když 10 hodin denně za předmětné období již bylo uhrazeno a aktuálně není předmětem tohoto řízení. Odvolací soud proto přiznal žalobkyni v rozhodném období dalších 5,5 hodin péče denně, celkem tedy se jedná o částku 67 925 Kč při 95 dnech (viz bod 9 napadeného rozsudku), když byla žalobkyně během

první poloviny roku 2021 v xxx (5,5 hodin x 130 Kč x 95 dní). Za dny, kdy žalobkyně nedochází do xxx, se jedná o 16,25 hodin péče denně odpovídající úkonům podle vyhlášky č. 505/2006 Sb., když 10 hodin denně za předmětné období již bylo uhrazeno a aktuálně není předmětem tohoto řízení, odvolací soud proto přiznal žalobkyni v rozhodném období dalších 6,25 hodin péče denně, celkem tedy se jedná o částku 69 875 Kč při 86 dnech, ve kterých nebyla žalobkyně během první poloviny roku 2021 v zařízení xxx (6,25 hodin x 130 Kč x 86 dní), součet těchto částek činí 137 800 Kč.

31. Pokud jde o relevantní odvolací námitky žalovaného a vedlejší účastnice na straně žalovaného, byť odvolací soud zredukoval délku cesty ze stacionáře xxx a do tohoto stacionáře, tedy za jízdy, kdy jede matka žalobkyně sama, a to celkově o 0,5 hodiny denně, povsěchnou námitku, že by se za tyto dvě cesty nemělo být přiznávat ničeho, důvodnou neshledal. Také nesouhlasí s tím, že by za cestu s žalobkyní do xxx a zpět měla být počítána jen jedna hodina (viz odůvodnění v bodě 25 tohoto rozsudku). Není také správná úvaha žalovaného, že veškeré náklady péče jsou kryty příspěvkem na péči ve výši 19 200 Kč měsíčně. Náklady na péči o žalobkyni s ohledem na rozsah jejího postižení by nebylo možné při hrazení péči poskytované třetí osobou pokrýt částkou 19 200 Kč, jak ostatně vyplývá z výše provedeného dokazování. Tyto náklady jsou mnohem vyšší. Pokud jde o výhrady k částce 130 Kč za hodinu, zde lze opět odkázat na bod 32 napadeného rozsudku a bod 22 tohoto rozsudku.
32. Odvolací soud s ohledem na výše řečené proto napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku I. dle § 219 o. s. ř. potvrdil, když odvolání žalovaného a vedlejší účastnice na straně žalovaného neshledal v převážné části důvodným. Ve výroku II. jej dle § 220 odst. 1, písm. b) o. s. ř. změnil tak, že žalobě co do částky 90 447,50 Kč s příslušenstvím vyhověl (celkově důvodná částka 137 800 Kč minus již přiznaná částka 47 352,50 Kč), jinak jej ve zbývajících částech zamítavého výroku dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl odvolací soud dle § 142 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 2 o. s. ř. Výše přiznané náhrady škody (újmy) záležela do určité míry na úvaze soudu, proto odvolací soud přiznal žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení, přičemž vyšel z tarifní hodnoty odpovídající celkově přiznané částce 137 800 Kč. Tento postup navíc odpovídá i spravedlivému uspořádání poměrů mezi účastníky, neboť dlouhodobě je v zásadě zřejmé, jaké částky nejsou sporné a jaké ano. Jsou zde také důvody zvláštního zřetele hodné, a to zdravotní stav žalobkyně (§ 142a odst. 2 o. s. ř.), žalobkyni tedy za této situace nelze přičítat k tíži, že co do částky 120 100 Kč, jež byla následně vzata zpět, byla žaloba podána řádově od dny předčasně, byť předžalobní výzva byla učiněna. Pokud by se však tato situace v budoucnosti opakovala, bylo by možné uvažovat i o aplikaci § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobkyně má tak právo na náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v 14 úkonech právní služby po 6 620 Kč dle § 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „a. t.“) za převzetí zastoupení, předžalobní výzvu, sepsání žaloby, rozšíření žaloby z 19. 11. 2021, účast na jednání soudu dne 17. 5. 2022, 2. 8. 2022, 1. 11. 2022, 19. 1. 2023, odvolání, vyjádření k odvolání žalovaného a vedlejší účastnice datované dnem 24. 3. 2023, jednání odvolacího soudu dne 8. 6. 2023, vyjádření k dodatečným podáním žalované strany datované dnem 12. 7. 2023, jednání odvolacího soudu dne 14. 9. 2023 a dne 26. 10. 2023 (pod tento celý úkon je zahrnut i písemný závěrečný návrh, na který bylo při jednání odkázáno), dále jeden úkon v poloviční výši dle § 11 odst. 2, písm. f) a. t. za vyhlášení rozsudku soudem I. stupně, tj. ve výši 3 310 Kč, a 15 paušálních náhrad nákladů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. Celkové náklady žalobkyně ve výši 121 592,90 Kč byly přisouzeny v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1, věta první před středníkem o. s. ř.) na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do 2 měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to prostřednictvím soudu prvního stupně za splnění podmínek dle § 237 a následující o. s. ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat dovolací soud.

Do výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 26. října 2023

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu